

vraaHÖJSKOLE

Årsskrift 2023

INDHOLDSFORTEGNELSE

Forord	2
Samarbejde mellem Kunstbygningen i Vrå og Vrå Højskole	3
Elevarbejder fra faget Kunst efterår 23	7
Ny bus til højskolen	9
Elevarbejde fra Sangskrivning	11
Jeg kunne mere end jeg selv troede	12
Vrå Højskole og Vrå-udstillingen	15
Mit Nineve	16
Grundlovstaler	18
Dagbog fra et Højskolesangbogs-kursus i Vrå	28
Sidste aften med kliquen	38
Emmas kjole	41
Skønneste Strikfest	44
Genoplivning af Efterårsmødet	46
Ølbryggerkursus	48
Elever Forår 2023	50
Elever Efterår 2023	51

FORORD

Af Anne Friis

Kære ven af højskolen!

Godt nytår! I hænderne har du nu årskriftet 2023. Velkommen til endnu en udgave af Vrå Højskoles traditionsrige årsskrift!

Vores nu 151-årige højskole står i disse dage smukt sneklædt. Der er elever fra Ghana, Australien, Japan, USA, Grønland, Belgien, Tyskland, Island, Sydkorea og Danmark, der tager del i sneboldkampe og snemandsbygning. Snart er efterårssemesteret 2023 ved vejs ende, og højskolen gør sig klar til et nyt semester med fællesskab, fordybelse og forhåbentligt et tidligt spirende forår.

I de seneste to semestre har vi sideløbende med de lange forløb haft korte kurser. Keramik-, vandrings-, strik- og ølbryggerkursister ses side om side med de (primært) unge elever, der er her som en del af et sabbatår. Omend

det kræver omstilling i personalet ift. øget arbejde med planlægning af rengøring, indkvartering og aftensamlinger, så opleves det herfra meget positivt at blande de unge og ældre ved samlinger og måltider.

I de kommende år vil der ligeledes være gradvist flere korte kurser sideløbende med de lange forløb på hhv. 18 og 22 uger. Det er en berigelse på flere måder, som vi ønsker at fastholde på Vrå Højskole.

Dette årsskrift er som sidste år trykt i 100 fysiske eksemplarer. Derudover laves der en webudgave, der lever op til nutidens krav om at begrænse forbrug. Vi er spændte på modtagelsen af jubilæumsskriftet i denne form.

Rigtig god læselyst!

REDAKTION PÅ ÅRSSKRIFT NR. 110

Ansvarshavende redaktør: Anne Friis
Korrekturlæsning: John Schmidth
Grafik og layout: Klaus Nielsen
Forsidefoto: Michitaro Takeda
Bagsidefoto: Yu Watanabe

SAMARBEJDE MELLE KUNSTBYGNINGEN I VRÅ / ENGELUNDSAMLINGEN OG VRÅ HØJSKOLE

Af Signe Højmark, leder af Kunstbygningen

Vrå Højskole er den nærmeste nabo til Kunstbygningen i Vrå / Engelundsamlingsen. De to institutioner er rent faktisk bygget sammen, og kun en foldedør adskiller til hverdag de to bygninger. At det forholder sig sådan, er funderet i mange års uløseligt forbundet historie. Uden højskolen havde der ikke været nogen kunstbygning. I hvert fald ikke på samme adresse eller med den historik og udsyn, der præger stedet.

Forbundetheden mærker vi hver dag inde i Kunstbygningen i Vrå, når vores publikum spørger, hvad der er inde i kunstsalen. Og med dette mener de som oftest højskolens kunstsal. Mange af vores besøgende har oplevet, hvordan bygningen fungerer i august måned, når vi afholder årets Vrå-udstilling. Netop i denne måned flyder de to institutioner særligt meget sammen, fordi foldedøren hver dag bliver skubbet til side, så publikum kan gå ind og ud af højskolens kunstsal og Kunstbygningen i Vrå.

Udover august måned er der hele resten af året mange typer samarbejde mellem højskolen og Kunstbygningen. Tilbage i januar måned stod Kunst-

bygningen i en kritisk situation, fordi Hjørring Kommune havde varslet nedskæringer, som ville ramme hårdt. I en sådan situation har det stor betydning, at vi har en tæt naboinstitution, som er kulturelt orienteret. Højskolens forstander har til hver en tid en plads i Kunstbygningens bestyrelse, og det betyder, at vi også på ledelsesniveau kan sparere med hinanden.

I det tidlige forår afholdtes seniorhøjskole. På tirsdage kunne seniorerne komme og opleve både spændende tanker, socialt samvær og ny inspiration. Blandt andet gennem et besøg inde i Kunstbygningen, hvor leder Signe Højmark gav seniorerne en om-

Møde i Kunstbygningen

visning i udstillingen, som på det tidspunkt var vores vinterudstilling med værker fra vores store samling samt en ophængning af Svend Engelunds malerier.

I omvisningen blev der særligt lagt vægt på hele den fælles baggrundshistorie mellem højskolen og Kunstbygningen samt de kunstnere, der både har haft stor betydning for Kunstbygningens tilblivelse og traditioner, og som har været med til at præge Vrå. Der går mange anekdoter om de forskellige kunstnere, både i deres møde med Vrå by, om ophængninger af kunst og til tider vilde fester. Svend Engelund var et uomgængeligt midtpunkt for mange af disse historier.

Han havde øje for både det kollegiale samvær og var med sin violin til tider festens midtpunkt og var en særdeles vigtig drivkraft og iværksætter bag den nu 81-årige tradition for Vrå-udstillingen og samarbejdet med højskolen. Jo flere gange vi fortæller historien om, hvordan Vrå-udstillingen startede med en invitation fra daværende forstander Arne Brandt Petersen, som bad Svend Engelund om at udstille inde på højskolen i pejsestuen ved efterårsmødet, desto mere fantastisk er det at tænke på den lange ubrudte tradition for kunst i Vrå og for samarbejdet med højskolen. Når man i dag ser på kulturlandskabet, kommer der rigtig mange nye initiativer til, også i Nordjylland. Men få steder har

Fra Vråudstillingen

formålet at holde sig selv relevant gennem en så lang årrække, som både Vrå Højskole og Kunstbygningen har gjort det.

Relevans er et nøgleord for Kunstbygningen i Vrå, og derfor er formidlingen til for eksempel seniorhøjskolen også rettet mod indsigter i, hvad det er kunsten vil, i hvilket klima og i hvilken situation den bliver skabt, og hvilken betydning den har. Kunst bliver nemlig ikke skabt i et vakuum, men altid som et udspring af tidligere kunst. Det kan simpelthen ikke lade sig gøre at finde på en unik idé uden forudgående at have tilegnet sig viden, inspiration og kendskab til kunstneriske teknikker. I Kunstbygningen viser vi altid professionel kunst, som oftest med relation til kunstnere, som er medlem af Vrå-udstillingen. Her kan højskolens elever til hver en tid komme ind og lade sig inspirere og opleve og høre om, hvad der ligger bag de forskellige kunstneres værker. Inde på højskolen bliver der lagt stor vægt på kunstneriske fag, og der foregår derfor en særdeles frugtbar udveksling af viden mellem kursister, som måske er ved at kaste sig ud i de første øvelser i kunstens domæne. Her er adgangen til professionel kunst, skabt af folk, som har arbejdet med det i mange år særdeles vigtig.

Et andet centralt samarbejde, som foregår mellem Kunstbygningen og højskolen er Vrå Koncerterne, som arrangeres af en forening ved samme navn. I foreningen sidder både folk fra højskolen og fra Kunstbygningen i be-

styrelsen og planlægger og udvikler spændende koncertprogrammer. Det er noget helt særligt i Vrå, at man ankommer til koncerten gennem en kunstbygning, hvor man kan opleve den aktuelle udstilling og derefter gå videre ind i højskolens kunstsal for at høre koncerten. Kunstsalen har en helt særlig akustik, som er meget eftertragtet også blandt unge kunstnere fra musikkonservatorierne. Koncerterne foregår hele året rundt. Under Vrå-udstillingen i august er koncerterne koblet med omvisninger inde i Kunstbygningen. Publikum starter med en times omvisning i den aktuelle udstilling og fortsætter derefter med koncerten. Det er et fantastisk velfungerende format, som vi prøver at udvikle, så netop denne kobling kan foregå flere gange hen over året.

I Knud Friis' smukke kunstsal på højskolen blev der i august måned vist primært arkitektur. Her havde arkitektgruppen fra Vrå-udstillingen inviteret unge jyske tegnestuer ind som gæster. Man kunne blandt andet opleve en stor oppustet konstruktion af tegnestuen Rumgehør. Rundt omkring på væggene kunne man opleve kunstværker, hvor billedkunstnerne fra udstillingen forholdt sig til temaet "proces". Det betød, at kunstnerne udstillede både skitser og færdige værker, som gav publikum indblik i de processer, der går forud for et færdigt værk. Her kunne man blandt andet opleve forarbejder til Claus Ørntofts løvestele og opleve Morten Scheldes to kæmpestore tuschtegninger for endevæggen.

I løbet af august måned blev samarbejdet igen understreget, da Kunstbygningen indkaldte til et borgermøde i forbindelse med Hjørring Kommunes spareplaner. Her havde Kunstbygningen virkelig brug for venner, både helt lokalt og ud i kunstmiljøet. Et overvældende antal borgere fra Vrå dukkede op til borgermødet, blandt andet en stor skare af både elever og lærere og ledelse fra højskolen. Idrætscenter Vendsyssel havde gavmildt doneret kaffe og kage, men vi havde godt nok ikke regnet med det overvældende fremmøde, som vi fik. Her var højskolen hurtig og sørgede straks for nye forsyninger af kaffe og kage. I en situation, hvor så meget er på spil, og hvor vores kunstinstitution befandt sig i en meget udsat situation, er det guld værd at have en samarbejdspartner og nabo, som i den grad bakker op. Få uger senere stod det klart, at vores økonomi var reddet, og vi slap med en noget lavere besparelse, som gjorde, at vi nu kan se fremad med fortrøstning mod de kommende år igen.

Som kunstinstitution kan vi noget helt særligt, netop fordi vi har Vrå Højskole som nabo. Højskolen er fuld af unge mennesker, og det er en fornøjelse at opleve dem deltage i vores forskellige arrangementer, både de danske elever og den ret store gruppe internationale elever. For eksempel fik vi her i efteråret besøg af fire af højskolens japanske elever, som var inde for at opleve Inga Gerner Nielsen og Stisa Søgaards performance og workshop. Netop i denne type formater opstår der noget helt særligt. Højskoleelever-

ne får adgang til unikke oplevelser i kunstens verden, og både kunstnerne og Kunstbygningen oplever det som meget spændende, at det nordjyske publikum bliver suppleret med folk, der kommer længere væk fra, og som bor et semester på højskolen.

Her ved årets udgang har vi skabt "Snowflake Studio" i Kunstbygningen. Det er et workshopformat, som er åbent både som en lounge og som et kreativt rum for større børn og unge. Også her står døren åben for højskolens studerende. Her i december planlægger vi et nyt projekt i 2024 under navnet "Livsbilleder". Det er et projekt, der omhandler den unge generation og deres opfattelse af verden i dag og deres forhåbninger for fremtiden. Undertitlen er "Unge nordjyder skaber virkelighed". Sammen med unge fra forskellige nordjyske uddannelsesinstitutioner inviterer vi nu højskolens elever ind til at deltage sammen med højskolens fotolærere. Så allerede nu kigger vi frem mod nye spændende samarbejdsformater i det kommende år!

Medvirkende i Livsbilleder

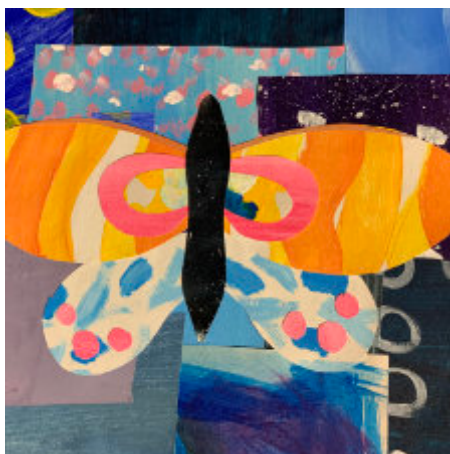
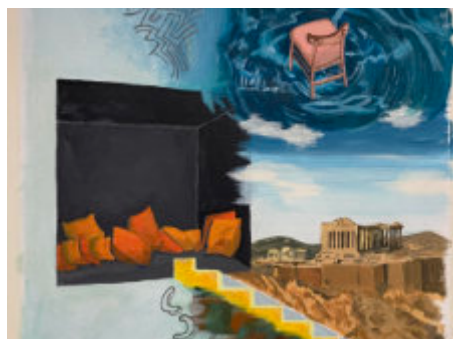
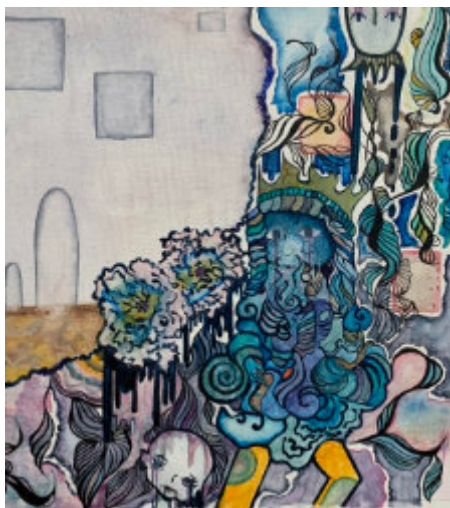
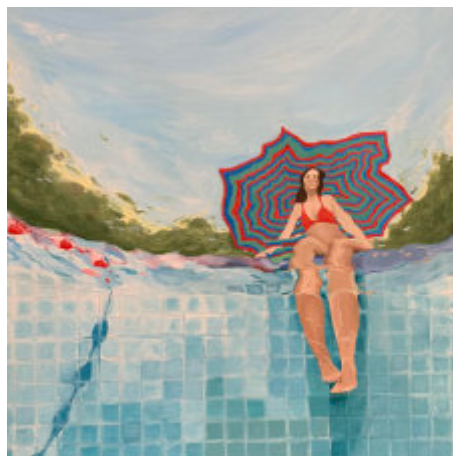
ELEVARBEJDER FRA FAGET KUNST EFTERÅR 23

Af Morten Søndergaard, højskolelærer

3

NY BUS TIL HØJSKOLEN

Af Anne Friis, forstander / John Schmidh, tidligere højskolelærer og chauffør

Vi har stor glæde af at have en bus til ture for både vores elever på de lange forløb og for vores kursister, der kommer på endags-, weekend- eller ugekursur. Det giver os mulighed for at vise vores landsdels storslåede natur og kultur frem for kursister. En tur i bussen giver ofte en magisk fornemmelse af fællesskab, af at vi hører sammen.

Tidligere foregik ture ud af huset med bus fra et busselskab. I 2010 tilbød en ven af huset os at låne en 15-personers minibus. I 2011 indgik vi en lejeaftale med en lokal vognmand om at kunne benytte en 40-personers bus efter behov. I 2012 skulle vi overveje en eventuel forlængelse af lejeaftalen, men begyndte samtidig at undersøge muligheden for at købe vores egen bus.

Vi var så heldige at finde en skøn gammel 53-personers DSB-rutebil, som vi købte på stedet til en helt uhørt favorabel pris. I 2017 skiftede vi den ud med en noget nyere og mere komfortabel norsk bus, som kunne leve op til de daværende miljøkrav.

I foråret måtte vi erkende, at dens dage var talte, idet der 1. oktober i år indførtes nye skærpede miljøkrav i København, Odense, Aarhus og Aalborg. Vi ville derfor ikke længere kunne køre indenfor miljøzonerne her. Og især Aalborg er mål for en del af vores buskørsel.

En ny bus var udenfor rækkevidde i budgettet, så vi besluttede os for at lave en fondsansøgning til Sparekassen Danmark. Glæden var stor, da vi modtog beskeden om, at vi ville modtage størstedelen af det beløb, vi havde ansøgt om.

Den nye bus 2023

Ny bus til højskolen - s. 10

En (næsten) ny flot hvid bus, som opfylder de nyeste euronorm-krav, blev indkøbt, og skolens logo kom på.

Glæden var stor, da vi kunne indvie bussen på forårets studietur til Løgumkloster Højskole.

Bussen 2011

Bussen 2012

Bussen 2017

ELEVARBEJDE FRA SANGSKRIVNING

Af Hyeri Yu, elev

안녕이란 한마디를 하지못해서
우리 둘은 이렇게도 멀어지네요
우리는 서로를 봤고 지나가고 있네요
그런 우리는 그런 우리는

우린 서로를 봐도 나를 못알아봐요

Because I couldn't say goodbye
The two of us are so far apart
We saw each other and we're passing by
We are like that, we are like that

Even when we look at each other, you don't recognize me

JEG KUNNE MERE END JEG SELV TROEDE

Af journalistikklassen på Vrå Højskole. Foto: Sana Majima

Amanda Nielsen er i gang med sin musikalske karriere. Den begyndte allerede foran klaveret som 8-årig og blev kickstartet på Vrå Højskole.

Da Amanda var barn, havde hun mange drømme. Hun var fascineret af høje bygninger og ville derfor gerne være arkitekt.

Der var dog ikke mange store huse i landsbyen Klim nær Fjerritslev i Nordjylland, hvor Amanda voksede op. Her var til gengæld marker og natur, så langt øjet rakte – og et musikalsk barndomshjem:

"Begge mine forældre er meget musikalske. Min far var dengang musiklærer, og min mor er kirkesanger."

I løbet af sin opvækst har Amanda mødt mange forskellige typer musik og instrumenter. Klaveret er hendes komfortzone: at sidde på skamlen foran instrumentet og lytte til tangenternes lyde.

"Jeg har spillet klaver, siden jeg var otte år. Det har altid været mit yndlingsinstrument."

Som teenager blev Amanda, ligesom alle andre unge, tvunget til at tænke i en karrierevej. Alle voksne spurgte hende: "Hvad har du tænkt dig at lave efter gymnasiet?"

Amanda overvejede lidt en vej indenfor musikken, men hun var allerede klar over, at der var en anden pige i klassen, som var langt bedre end hende.

"Jeg var inspireret af hende, men jeg kunne ikke lade være med at sammenligne os. Jeg syntes ikke, at jeg var lige så god som hende, og jeg havde ikke samme musikalske selvtillid."

Højskolen forandrede alt

Efter sin gymnasietid, hvor Amanda ofte følte sig under pres og stresset, kunne hun mærke, at hun trængte til noget helt andet. Hun havde lyst til at tage tempoet ud af tilværelsen og mest af alt at komme væk fra karakterer og konkurrencemiljøet. Det førte hende til Vrå Højskole.

I begyndelsen af sit højskoleophold var Amanda lidt genert. Vrå var fyldt med nye mennesker fra hele verden. Men genertheden forsvandt hurtigt, og Amanda nød den anderledes højskoleundervisning og fik lyst til at eksperimentere:

"Jeg kunne virkelig godt lide atmosfæren på højskolen. Hjemlig hygge og fordybelse, og jeg nød muligheden for at møde mennesker fra hele verden imens."

Amanda havde mange forskellige fag på højskolen. Og især i musikproduktion følte hun sig hjemme:

"Højskolen fik mig til at udforske og overraske mig selv på en ny måde. Jeg fandt ud af, at jeg kunne meget mere, end jeg nok nogensinde havde troet".

Starten på universitetet

Amandas tid på Vrå Højskole ændrede mange ting for hende. Den var en peri-

ode, hvor hun reflekterede meget omkring sit liv og sin fremtid. På skolen mødte hun læreren Morten Frost. Han underviste i musikproduktion, og inspirerede hende til at følge sin drøm og studere musik på universitetet.

I dag er Aalborg Amandas nye hjem. Hun har faget klaver på universitet og øver sig hver dag. Indimellem har hun brug for at tage en pause for at holde sin motivation oppe:

"Klaverspillet kommer i faser: nogle gange er det bare for at have det sjovt, og nogle gange vil jeg gerne blive bedre til en bestemt del eller lære en bestemt

sang. Når jeg sommetider ender med at lægge for meget pres på mig selv, så er det en god ide at spørge: Hvad eller hvem gør jeg egentlig det her for?"

Hun har allerede masser af erfaringer med at spille klaver, men der bliver ved med at være nye udfordringer.

"Der er nogle elever på universitetet, som er virkelig gode til at improvisere. Jeg vil gerne blive bedre til at improvisere, og jeg bliver bedre, hver gang jeg gør det!"

At holde fast i sig selv

Amanda lever efter at finde balance mellem motivationen til at blive bedre og til ikke at lægge for meget pres på sig selv. Når ting bliver for meget, tager hun pauser for at give slip på sin

frustrationer, så hun kan komme tilbage med ny energi:

"Uanset hvor meget du prøver, og hvor meget du øver dig, vil der altid være nogen, som er bedre. Det lærer en vigtigheden af ikke at være den bedste. Fordi det er ikke vigtigt. Det handler om, hvordan du har det med det du laver, og det du skaber. Det er blandt andet det, jeg lærte fra højskolen."

Amanda vil ikke længere designe store bygninger som arkitekt, men elsker, at hun i dag bor iblandt de bygninger, som hun drømte om som barn.

"Nu bor jeg i en lejlighed på 5. sal i Aalborg midtby. Det er komplet modsat til min barndom, hvor jeg boede på landet."

VRÅ HØJSKOLE OG VRÅ-UDSTILLINGEN

Af Karen Gabel, billedkunstner

Unge højskoleelever, der myldrer hjemmevant ind til en omvisning og eftermiddagskoncert i Vrå-udstillingen. Glade aldrende kunstnere, der snakker og fester i højskolens pejsestue, hvor Broby-Johansens skarpe blik observerer fra sin plads på væggen. Vrå Højskole og Vrå-udstillingen er vævet tæt sammen.

Vrå-udstillingen tog sin begyndelse i højskolens gymnastiksal i 1940'erne. Derfra udviklede det sig til en selvstændig kunsthall med Svend Engeldunds samling og skiftende samtidskunstudstillinger, med Vrå-udstillingen som årligt tilbagevendende punkt i kalenderen.

For Vrå-udstillingen er det guld værd, at vi som en sommerlejr for kunstnere kan bo, spise, holde generalforsamling og feste på højskolen i dagene op til udstillingens åbning sidst i juli. Et afgørende led i at styrke og fastholde de

socialle bånd mellem kunstnerne, Kunstbygningen og højskolen. Vi deles om Friissalen: i august er det Vrå-udstillingens, resten af året er det højskolens. Og hvor går vi hen, når vi skal have printet 100 værkfortegnelser i sidste øjeblik? Højskolens printerum redder os. Båndene er tætte.

Både højskolen og Vrå-udstillingen er engageret lokalt, men tiltrækker stærke kræfter fra hele landet. Den stærke sammenhæng med det lokale liv og højskolen var medvirkende til, at vi var også langvejs fra mange, der var engagerede, da Kunstbygningens tilskud fra kommunen vaklede.

Vrå-udstillingen er både født af og har uvurderlig glæde af højskolen. Vi ser frem til at kunne styrke samarbejdet de kommende år.

Tak for samarbejdet i 2023. Vi glæder os til 2024.

MIT NINEVE

Af Michael Gammelgård Vielsted, valgmenighedspræst

Der findes en historie i bibelen, som handler om en mand, der hedder Jonas. Jonas er en ganske almindelig mand, men en dag siger Gud til Jonas, at han skal rejse til byen Nineve for at prædike dom over byen. I Nineve boede nogle af Jonas' folks værste fjender, så det var Jonas slet ikke klar på. Han flygter i stedet den stik modsatte vej udover havet.

Imens han sejler, sender Gud en orkan, og skibet er ved at gå ned. Sø-mændene på skibet kaster lod for at finde ud af, hvem der skyld i stormen. Loddet falder på Jonas, og de kaster ham i havet. Men inden han drukner, sender Gud en stor fisk, som sluger Jonas levende, og i tre nætter og tre dage er Jonas indeni fiskens bug, før den spytter ham op på stranden.

Efter den omgang er Jonas endelig klar til at tage til Nineve. Måske fordi han tænker, at det umuligt kan være værre, end hvad han lige har gennemgået. Men da Jonas endelig kommer til Nineve og begynder at råbe, at Gud vil udslette byen, sker der det fantastiske ironiske, at alle indbyggerne lytter til Jonas og tager hans budskab mere seriøst end ham selv, og på den måde omvender de sig, og byen bliver ikke udslettet alligevel.

Jeg holder meget af den historie af flere årsager. For det første er den utrolig morsomt skrevet. Ironien og

sarkasmen er virkelig underholdende, og de plottwist der er lagt ind i historien gør, at man trækker på smilebåndet, når man læser den. Derudover har den en virkelig sober og seriøs udfordring til sin læser: hvordan forholder man sig til en Gud, som er mere barmhjertig, end man selv er? Ydermere så bliver Jesus, ironisk nok, sammenlignet med Jonas ved flere lejligheder i det nye testamente. Det er en af de korteste bøger i bibelen, men den er en lille perle i samlingen.

Grunden til at jeg har tænkt meget over den historie på det seneste er, fordi jeg har bemærket en del sammenfald med min egen fortælling på min vej mod at blive valgmenighedspræst. Ikke på den måde, at jeg føler Gud har kaldet mig til det, men jeg har nok egentlig altid vidst, at min plads i livet ville blive indenfor kirken. Jeg havde bare ikke forestillet mig som præst med kjole og hele pibetøjet, som man siger. Hvilket nok er en smule fjollet, når man tænker på, at jeg har brugt 7 år på universitet for at tage en uddannelse, som langt overvejende bruges til netop dette job.

Men jeg ville ikke den vej, og derfor flygtede jeg den modsatte vej, hvilket tog mig lige ud i et stormvejr, som var ved at kæntre min lille båd. Orkanen, som rasede, har mange navne: ledighed, arbejdsløshed og jobformidling. Vinden hylede, bølgerne skyllede ind

over båden, og der var intet land i sigte.

Til sidst kastede jeg mig selv overbord for at blive slugt af det ufaglærte arbejdsmarked. Dér levede jeg i bugen på uhyret, omgivet af performance-kultur, KPI'er og mellemledere, som alle havde læst den samme bog om positiv filosofi. Jeg var endelig klar til at blive spyttet i land og drage mod mit Nineve.

På samme måde som Jonas blev jeg modtaget med åbne arme, da jeg endelig kom til Valgmenigheden.

Men hvad var det egentlig, som var min store drøm? Det jeg troede, jeg flygtede hen imod? Jo det var at undervise. På gymnasiet eller endnu bedre på højskole. Og hvor ironisk er det, at det var netop det, jeg fandt, da jeg overgav mig til præstegerningen. For ikke bare fik jeg den bedste arbejdsplads, den gode menighed og det hyggeligste hjem. Jeg fik også Vrå Højskole som nabo og endnu bedre: muligheden for at undervise.

8

Vrå Højskole og samarbejdet er dog så meget mere end bare et arbejde. Det er her, vi spiser til fællesspisningerne. Det er her, vi fejrer grundlovsdagen, og det er her, vi oplever liv og glade dage. For det er et sted med mennesker, lyd og farver, mennesker med flere nationaliteter og rummelighed. Det er alt det, vi indimellem savner ved København. Vi vil så gerne have det hele: roen, naturen og højt til loftet. Men også det liv, som pulserer i storbyens gader. Og ja, det får vi gennem højskolen.

På mange måder kan højskolens lille menighed godt sammenlignes med Vrå Valgmenighed. For det er fællesskabet og sammenholdet, der er i højsædet. Og vi har oplevet både hos menighed og på højskolen det, som vi tror, enhver højskoleelev oplever, når de først starter på Vrå Højskole, nemlig at blive taget imod med åbne arme og forståelse.

Man kan ikke sige valgmenighed uden at sige højskole. Sådan er det rundt omkring i landet, og sådan er det også her i Vrå. Samarbejdet mellem højskole og valgmenighed går over 100 år tilbage, og jeg er både stolt og beæret over at kunne få lov til at bære traditionen videre. Jeg håber, det bliver et mangeårigt forhold, hvor vi kan bidrage og inspirere til hinandens virke. Jeg kan i hvert fald sige, at jeg glæder mig til at se, hvad de næste mange år bringer af spændende oplevelser.

GRUNDLOVSTALE

Af Jens Jæger, DSU

I dag fejrer vi grundlovens dag. En dag, hvor vi mindes og hylder de værdier, der danner fundamentet for vores nation og vores demokrati. I denne tale ønsker jeg at fremhæve nogle af de centrale socialdemokratiske værdier, som har været med til at forme vores samfund og skabe det Danmark, vi er så stolte af i dag.

Solidaritet er en af de værdier, der ligger dybt forankret i DSU's tradition. Vi tror på, at vi er stærkere sammen, og at vi har et fælles ansvar for at skabe et samfund, hvor alle har lige muligheder og rettigheder. Solidaritet handler om at stå sammen som et fællesskab og sikre, at ingen bliver efterladt på sidelinjen. Det betyder, at vi skal investere i vores velfærdssamfund, så vi kan sikre en tryk og retfærdig tilværelse for alle, især de svageste i samfundet.

Lighed er også en hjørnesteen i vores socialdemokratiske værdigrundlag. Vi tror på, at alle mennesker er skabt lige, og at alle skal have lige muligheder for at udvikle sig og realisere deres potentiale. Vi ønsker et samfund, hvor børn ikke begrænses af deres baggrund, hvor kvinder og mænd har samme rettigheder og løn, og hvor der er plads til alle uanset etnicitet, religion eller seksuel orientering. Men selvom vi alle vel kan være enige i dette, så er det langt fra virkeligheden. Mange med indvandrerbaggrund bliver stadig valgt fra, blot på det faktum at de ikke er hvide. Når sådan noget sker, kan vi altså ikke kalde os

selv et multikulturelt samfund. Lighed er ikke kun en moralsk forpligtelse, det er også en forudsætning for et velfungerende og retfærdigt samfund.

Retfærdighed er endnu en værdi, vi holder højt. Vi tror på, at der skal være en retfærdig fordeling af samfundets ressourcer, og at ingen skal have for meget på bekostning af andre. Det betyder, at vi skal sikre et progressivt skattesystem, hvor de, der har mest, bidrager mest til fællesskabet. Det betyder også, at vi skal bekæmpe ulighed og skabe muligheder for dem, der er mindst privilegerede i vores samfund. Retfærdighed er ikke kun et spørgsmål om økonomi. Det handler også om ligebehandling, retssikkerhed og menneskerettigheder.

Endelig vil jeg fremhæve fællesskabet som en værdi, der er afgørende for vores socialdemokratiske projekt. Vi tror på, at vi kan opnå mere sammen end hver for sig. Vi skal styrke vores fællesskaber, både lokalt og nationalt, og skabe rum for dialog, samarbejde og solidaritet. Det er gennem fællesskabet, at vi kan løse vores fælles udfordringer og skabe en bedre fremtid for kommende generationer.

Så her til slut vil jeg takke for, at jeg fik lov at komme herud og tale lidt for jer, og jeg vil stærkt opfordre jer alle til at gå ind og læse op om DSU, og hvad vi står for.

GRUNDLOVSTALE

Af Katrine T. Kristensen, elev forår 2023

Hej! Mit navn er Katrine, jeg er 21 år og er elev her på højskolen.

I dag er det grundlovsdag. Ikke en dag, jeg normalt gør noget særligt ud af, men det synes jeg, at vi burde. Vores grundlov blev underskrevet for 174 år siden i 1849, hvor enevælden blev erstattet af demokrati. Ikke et særligt repræsentativt demokrati, men demokrati. Og i år er det 70 år siden, at der sidst blev ændret på grundloven, hvor stemmeretsalderen blev sænket, Landstinget fjernet, og kvinder kunne blive regent over Danmark. Og de må have ramt noget rigtigt, siden vi ikke har haft behov for at ændre den siden.

Den danske grundlov er noget særligt, og vi bør allesammen værne om de værdier, som den indeholder. Vi må ikke tage vores grundlov for givet, fordi kigger man rundt i verden, ser vi mere og mere, hvordan lande med demokratier, som vi troede var stærke, bliver splittet og smuldrer under dem. Vi ser, hvordan folkefærd rundt om i verden bliver splittet, mister tillid til hinanden og i nogle tilfælde slet ikke kan omgås hinanden. De har mistet solidariteten, og vi undgår, at det sker i Danmark ved at lytte til hinanden. Vi bliver nødt til at lytte til hinanden, også selvom vi ikke er enige med hinanden.

Har I for eksempel lyttet til alle de politiske taler, der har været i dag, eller hørte I kun dem, som I selv var enige

med? Det er så vigtigt at lytte til hinanden, at man ikke lukker sig inde i en boble, hvor alle mener det samme som en selv. Derfor er det vigtigt, at man sætter sig selv i situationer, hvor man møder andre mennesker med andre meninger og livsvilkår. Det kunne for eksempel være at tage på højskole, hvor jeg selv har mødt folk fra hele verden med andre meninger, sociale normer og livsvilkår.

Jeg er også selv blevet udfordret på min tolerance her på højskolen og kan se, hvor vigtigt det er at være imødekommende og forstående overfor andre mennesker end mig selv. Her på højskolen har vi også haft om demokrati. Der har været emner, hvor vi har haft forskellige meninger til tingene. Men vi har lyttet til hinanden og fundet en mellemvej, så vi alle har kunnet være her. Det har skabt et fællesskab på skolen, som er det fællesskab, et demokrati har brug for. Grundlovsdag synes jeg skal være en dag, hvor vi fejrer vores demokrati, og hvor vi mødes på tværs af forskelligheder. En dag, hvor vi møder hinanden og skaber en fælles følelse, hvor vi fejrer vores forskelle og ligheder.

10

CONSTITUTION DAY SPEECH

Af Sarah Hessler, elev forår 2023

Dear Friends, family, fellow students, and fine locals.

We are gathered here today to celebrate the Danish Constitution Day. I could speak about politics and the great things the Danish constitution has given us, such as the freedom of choice – no matter gender, social class or religion, but I will leave that to the politicians. Today I want to talk about the freedom of choice in our own lives. The right to choose our path and our way in life. Or simply trying to find our way in life.

Let me begin by sharing a personal experience. In 2020, right after finishing high school, I decided to take a gap year. I was tired of school because of the covid-19 pandemic, and I wanted a break, to just work and, if possible, travel before continuing my studies. It was nice, and in 2021 I started university. I was certain it would be great, that I would get a good degree, and that I would earn good money when I finished. I thought I had it all figured out. I had taken a break before starting and everything. I had given myself time to find what I thought would be right for me. I had it all planned out! But in all my planning I forgot to feel myself. I had created this perfect idea of what my life was supposed to be, but the paint started to crack. I started to doubt if I had made the right choice. I tried to gas-

light myself into liking it, but as I struggled just to keep up with others, I had to face the facts. This degree was simply not for me. At the end of my 3rd semester, I finally threw the towel in the ring and dropped out.

I felt defeated. Like a big fat failure for dropping out. I kept blaming myself for not trying hard enough, not studying enough. Simply not being good enough. I thought I needed to start a new degree immediately, so people wouldn't see my defeat. But luckily people close to me advised me otherwise. I chose to start at Vrå Højskole instead.

Here I am surrounded by a bunch of other young people from all over the world – none of us alike.

There is freedom for you to unfold yourself, be as you want, believe what you want. The opportunity to be social, to take a break. The opportunity to be creative or be in nature. The possibility to enjoy a beer or a movie together. You can be yourself. You can find yourself, or at least get a little bit closer to it. You can be here regardless of where you are in life. Regardless of which choices you might be facing.

You see, life is full of choices you must make. Choices that define you as a person. And often life can be-

come a race of who makes the best choices the fastest, in this high-powered pursuit of accomplishments, societal expectations and the desire to conform. We push ourselves to be what others want us to be, ignoring our hopes and aspirations in the process. But my time at Vrå Højskole taught me a vital lesson – one that I want to share with all of you today. I was not a failure for dropping out, but I was rather brave for finally listening to myself. It taught me that life is not about making the perfect choices, but simply trying and learning from the ones you do make. Because regardless of whether you make the wrong

choice once, twice or more, whether it is concerning education, friends, clothes etc., there is always something to learn and to take with you to the other side.

Thank you for listening.

Happy Constitution Day. And to the fathers: Happy Father's Day.

11

GRUNDLOVSTALE: VÅBNENE ER ORD OG ARGUMENTER

Af Christian Friis Bach, medlem af Folketinget for Radikale Venstre

Kampen for menneskerettighederne er vigtigere end længe. De civile og politiske rettigheder i verden er ifølge Freedom House gået tilbage i 17 år i træk. 17 år! I talrige lande på hvert eneste kontinent er det gået tilbage. De frihedsrettigheder, vi hylder, bliver svækket for millioner af borgere i verden. Fra pigerne i Afghanistan til journalister i Rusland. Fra LGBTI-personers rettigheder i Ungarn til mindretallene i Kina.

Som et lille positivt tegn har tilbagegangen det sidste år været mindre end i årene før. I 35 lande gik det tilbage. Mest markant i lande som Rusland og Afghanistan. Men i 34 lande er det gået frem, i takt med at borgerne kæmpede for rettigheder, retfærdige valg, og at de mange restriktioner, som blev indført under Corona krisen, bliver rullet tilbage. To lande, Colombia og Lesotho, har endda nu gået fra at være delvist frie lande til at være frie lande.

Tallene afslører to ting. For det første, at kampen for menneskerettigheder og demokrati er vigtigere end længe. For det andet, at den bestemt ikke er tabt. Vi lever i de store demonstrationers tid, og mens mange lande oplever stadigt mere autoritære ledere, så møder de samme lande og de samme

ledere stærkere og stærkere demonstrationer for frihed og lighed.

Den kamp skal vi støtte. Ikke med løftede pegefingre, men med ligeværdige partnerskaber og ved at rykke hurtigt og resolut ud og støtte de lande, som bevæger sig i den rigtige retning. Vi skal øge støtten til de menneskerettighedsorganisationer, som står forrest i kampen for frihed, lighed og demokrati. Og måske vigtigst af alt, så skal vi vise vejen og gå foran i Danmark og i EU.

For kampen for menneskerettigheder og demokrati starter hos os. Den starter herhjemme. Vores bedste støtte til dem, der kæmper for menneskerettigheder og demokrati ude i verden, er at gå foran herhjemme. Vores bedste argument overfor diktatorer og autoritære ledere og religiøse fanatikere i verden er at stå fast på menneskerettighederne i Danmark. Og at stå fast på vores egen grundlov.

Det var engang en selvfølge. Det er det desværre ikke længere. Her i foråret har vi i Folketinget diskuteret en række beslutningsforslag fra Dansk Folkeparti, herunder at forbyde islamistiske – altså kun islamistiske tørklæder – og om at forbyde stormoskeer i Danmark. De forslag var entydigt i strid med en af de mest fundamentale

frihedsrettigheder vi har: religionsfriheden.

Ideen om at være fri og lige, uanset hvad man tror på, blev udtrykt allerede i 1776 i Uafhængighedserklæringen i USA og i Frankrig i Erklæringen om Menneskerettighederne. Den er indskrevet i FN's Verdenserklæring om Menneskerettigheder.

Som et nu historisk kuriosum rystede Danmark faktisk lidt på hånden, da netop religionsfriheden skulle indskrives i Verdenserklæringen, og støttede et forslag fra Saudi-Arabien om at fjerne bestemmelsen om retten til at skifte religion. Det blev faktisk, og måske lidt overraskende for mange i dag, Pakistan, der sikrede, at den fulde religionsfrihed alligevel kom med i Verdenserklæringen.

Men grundloven har ikke været i tvivl. I Danmark har borgerne efter grundlovens §67 *"ret til at forene sig i samfund for at dyrke Gud på den måde, der stemmer med deres overbevisning"*. I §70 står der, at *"ingen på grund af sin trosbekendelse kan berøves adgang til den fulde nydelse af borgerlige og politiske rettigheder"*.

Religionsfriheden, retten til og muligheden for at udøve sin religion, er derfor solidt forankret i grundloven. Og retten er indskrevet solidt i EU's traktatgrundlag, som anerkender religionsfriheden og respekterer nationale religionsretlige ordninger og imødegår religiøs diskrimination. Det står i Den Europæiske Menneskerettigheds-

konvention, som jo er blevet en del af dansk ret. Trosfriheden og den religiøse praksis er beskyttet.

Men trods det gik både Dansk Folkeparti og Nye Borgerlige her i foråret i Folketinget ind for forslag om forbud mod islamistiske tørklæder og stormoskeer. Og Danmarksdemokraterne og Konservative Folkeparti gik på talerstolen og udtrykte, at de var meget positive.

Det der undrer mig er, hvor lidt der skal til, for at danske partier løber fra noget af det fineste, vi har skabt siden anden verdenskrig. De værdier, vi tror på. De rettigheder, vi har.

En enkelt kriminel udlænding, som vi ikke kan udvise, en enkelt mor med et dansk barn i Syrien, et enkelt tørklæde hos en sygeplejerske, en enkelt radikaliseret imam i en moské. Mere skal der ikke til, for at danske partier svigter det, som vi har kæmpet for siden anden verdenskrig.

Tror man som parti så lidt på de værdier, vi står på. På den grundlov, vi har. De menneskerettigheder, vi har skrevet under på. Så svækkes vores stemme i verden. Og det må ikke ske.

Debatten om forbud mod stormoskeer fandt sted en torsdag aften kl. 21. Og som jeg sagde i min tale fra Folketingets talerstol, så var det heldigt. For jeg håber ikke, at nogen ude i verden opdagede, at 3, ja faktisk 4 partier i det danske Folketing åbent støttede et beslutningsforslag, som entydigt er

imod de grundlæggende menneskerettigheder. Hvis det blev kendt ude i verden, kunne jeg nemlig godt frygte, at der var diktatorer og fundamentalister rundt omkring i verden, som kunne finde på at begrunde deres undertrykkelse af religiøse mindretal med henvisning til, at der i det danske Folketing var partier, endda flere, som var klar til at give køb på religionsfriheden.

Og der er mange steder i verden, hvor religiøse mindretal er under markant pres, herunder de kristne mindretal. Der er religiøse mindretal, der forfølges og fængsles og forhindres i at udøve deres religion og mødes i tryghed, der forhindres i at gennemføre deres religiøse handlinger. Det gælder alt fra den lykkelige dåb til det festlige bryllup og den sørgelige begravelse.

Danmark kæmper for religionsfriheden og beskyttelsen af religiøse mindretal overalt i verden. Men den kamp hænger snævert sammen med, om vi kæmper for menneskerettighederne herhjemme. Kampen for menneskerettighederne i verden starter i Danmark, og kampen for trosfriheden og religionsfriheden i verden starter lige her, i Danmark og i det danske Folketing. Den starter med den danske grundlov. I en verden præget af konflikt, krig og urolighed er menneskerettighederne vores bedste argument.

Som min far, Erik Bach, skrev det i et digt til sine børnebørn om den verden, han håbede, de ville opleve:

*Når du bli'r stor, er intet som det plejer,
thi vi er fri for krigens regimenter.
Vel drager vi i krig,
men der bli'r ingen lig,
for våbnene er ord og argumenter.*

Vi skal stå fast på menneskerettighederne. Det er vores bedste våben i kampen for de værdier, vi tror på, og det er det bedste argument, vi har for at kæmpe imod undertrykkelse overalt i verden.

Vi skal derfor ikke svække de rettigheder, vi har kæmpet for. Vi skal styrke dem. Og der skal flere rettigheder til – ikke mindst i vores grundlov, som er noget rusten. Der er mange rettigheder til kongen og alt for få til folket, og slet ingen til naturen. Her er de grundlovsudkast, som de arbejder på i Færøerne og i Grønland allerede langt mere ambitiøse og langt stærkere. Vi burde gå i gang med en omfattende grundlovsproces mod en ny grundlov, som både kan favne fremtidens rigsfællesskab og styrke rettighederne for både borgere og for naturen.

Det bedste forsvar er et angreb. Og våbnene skal være ord og argumenter. Vi skal ikke tøve og tvivle på menneskerettighederne, når problemerne melder sig. Vi skal i stedet kaste os endnu mere stålsat ind i kampen for den fineste idé, menneskeheden nogensinde har udtænkt: Alle mennesker er frie og lige i værdighed og rettigheder.

DAGBOG FRA ET HØJSKOLE- SANGBOGSKURSUS I VRÅ

Af Trine Krebs, kursist på Højskolesangbogskurset 2023. Foto: Kristina Arndal Bringes i uredigeret form, direkte kopieret fra Trines Facebook profil.

Dagbog fra Vrå #1

#herharjegaldrigværetfør

Respekt til Vrå, som sidste år, tog deres helt nye folkeskole, børnehus og kulturhus i én og samme bygning, i brug.

2500 indbyggere er der i Vrå. Så laver de lige sådan én. Der må være nogle folk med hovedet i himmelen og fødderne i mulden her i Vendsyssel. Det

vidste jeg jo godt. Jeg vidste bare ik det her.

Træ, godt indeklima, dagslys, skønhed, ægte brugerdrevet arkitektur. ingen ved endnu hvad det betyder for et lille samfunds trivsel og sjælenes læring. Vi har vel nok en anelse. Vrå er allerede verdenskendte for deres samfundssamlende haldrift.

Nuvel jeg er ankommet til Vrå Højskole for at blive besmittet med vendelbo-djærvehed. Det er i værk.

151 års højskolehistorie er sunget ind med 339, 347, 112, 123, 129 og 131 fra den nye højskolesangbog. Fra Lou Reed til Benny Andersen på ét og samme sted.

PS. Social fact: Hvis du mangler kvindeligt selskab, skal du blot tilmelde dig et højskolekursus i Højskolesangbogen. Hvis du derimod søger mandlige bekendtskaber, så er Dana Cup i Vrå nok mere dig. De første er i den mere brugte kategori, mens de sidste er noget mere ungsprøde.

#jegstoppedemedfoldboldiniende
#jegholdermigtilkvinderne #pianoogsang
#aaaaahhhh #jegelskergamledamer
#oghøjskolesangbogen
#vrååååååmmmm #respektvend-syssel #merelivilandet

Dagbog fra Vrå #2

#detvidstejegikke

Vrå, det ligger lige midt i Vendsyssel - og det viser sig, at jeg er landet lige midt i 52. udgave af Vendsyssel Festival - som er Skandinaviens største festival for klassisk musik.

Jeg er også landet lige akkurat 14 km fra Løkken Strand - og det er alt for tæt til westerhaw til at jeg kan tåle adskillelsen, så under frokostens meddelelser rejste jeg mig og erklærede at alle, der også har en westerhaws-fristerinde boede bankende dunkende inde i skroget, og som ville lægge bil til badeture, tidligt og sent... dem, ville jeg give mit JA og et benzintilskud.

Efter at have sunget 485, 202, 13, 83, 542, 424, 94, 486, 501, 502, 225, 220, 114, 163, 550 og 333 med tilhørende causerier over Vrå Højskoles historie PLUS en musikers reaktion på den nye højskolesangbog... (flere kvinder, mere global sorg, mere populærmusik fra de, der engang var unge, ny folkemusik...)

Så sagde Nanna, som har været både frøstrupper, christianit og herthaboer.. .og er præstedatter fra Kulhuse og Ørslev - jeps, hun kan helt sikkert mere end sit modervor: "Trine, så kører vi..."

Så kørte Nanna mig lige lukt ud i æhaw. Og der blæst en vældig vind, så jeg fik fyldt alle tekstiler med sand og jeg blev væltet og hvirvlet, lige som jeg godt kan lide det. Alt imedens mine anstandsdamer med nye knæ, hofter

og slige sager holdt sig til at nyde gennem min yndning.

Med trusserne fyldt med sand, tog vi direkte til Bachs Cellousuiter i Kunstbygningen i Vrå - Engelundsamlingen spillet af Bach entusiastten Anker Sigfusson.

Jeg har vældig mange yndlingsting... westerhaw og cello er ret højt oppe på ekstase-listen... jeg ved bare at det er mere end, hvad jeg kan klare, så jeg var så heldig at kunne snige mig helt ned bagved, hvor jeg kunne lægge mig på en bænk og se op på de skøjtende

skyer igennem koncertsalens ovenlysvinduer og bare svømme væk i velværeroligafslapningsmeditation.

Syns godt at det kan kaldes en dag. Den startede med yoga i haven - og for dig, der gerne vil have særlig zoologisk kuriosum med herfra: Dræbersnegle attraheres af pink yogamåtter. Det fænomen kunne vi godt få undersøgt til bunds... er det yogamåtten, farven pink, eller mine langsomme bevægelser - eller en kombi, som virker som sneglelokkemiddel? jeg er åben for alskens teser.

Dagens vigtigste sangindtryk - og der er mange at vælge imellem er "where have all the flowers gone?" Peter Seeger, 1955 - for det vidste jeg ikke... at denne amerikanske sing-song-writer, er inspireret af - hold fast - kosakernes lidelseshistorie - vi taler ukraine - et digt, en folkesang "koloda-duda" fra en Sholokthov novelle (and quit flows the Don)...og gæt hvad, den handlede om den der cyklus med at blomsterne kommer fra alle de døde unge mænd,

som var soldater, og som først giftede sig med unge kvinder, så blev de soldater og så blev de til blomster... så ja, nok var det en protestsang, Vietnamwarish, men den kommer fra urkonflikten, neverending, blusset op igen... og allerede længe før arilds tid, har kosakkerne sunget om den absurde cyklus med mænd, der bliver til soldater, som bliver til blomster og så fremdeles. Nuvel og det var lige ovenpå fortællinger om at tyskerne lukkede Vrå Højskole under krigen, fordi der var vel mange sang-aftener og slige oprørske sager.

Dagens social fact: kvinder bliver aldrig for gamle til at fnise. og grine højlydt. det er meget vederkvægende at blive mindet om. jeg har tænkt mig at dø af fnisning og grin...og her på holdet er der utallige forbilleder- T A K F O R D E T osser...

Dagens selvopdagelse: Efter at have sunget samfulde 16 højskolesange, siger min sidekvinde, som dælemig synger snorlige og jeg lytter ind i hende

for at følge med: "Trine, du kan sådan lige skifte mellem oktaver...det var dog imponerende at du kan skifte til et så dybt register" Jeg har til dato aldrig fået en sang kompliment, så det her, har jeg tænkt mig at hæge lidt om og æe lidt.... æe æe

keep singing - det er det bedste oprør.

#maxfeddag #jegertotaltmæt #takformusikken #takforalletedfnis #takforwestershawslift #dufårdetdubederom #tak #løkkenstranderpisselækker #vråhøjskole #sangkompliment #voessangskat #voeshistorie #sangengiversammenhæng #kvindermedslawi #yihaaaaa

Dagbog fra Vrå #3

#denfilmleverimig

Jeg er én af dem, der lever. og i dag har jeg set en film om mig og om det at komme fra et lille sted i jylland. jeg har hørt instruktøren Anne Svejgård Lund fortælle om filmen, dens tilblivelse og ud over at filmen er ufattelig smuk og skildrer det hav og det liv ved havet, som jeg altid har elsket, så skildrer den også de mennesker, som jeg er vokset op i blandt. Annes film foregår i Vendsyssel, men den kunne lige så godt være lavet i Vesthimmerland, bortset fra at vesthimmerlændinge ik har noget haw, så kendte jeg alle replikkerne, humoren, rytmen i livet. Og jeg genkendte noget, som Anne talte om, nemlig at filmen er universiel og at der ik er så stor forskel på os allesammen i vores lille Danmark. An-

nes ord mindede mig om en sorg, som jeg egentlig altid har båret, ik nogen stor sorg...bare en lille sorg. den sorg handler om det at flytte væk fra det lille sted i jylland, hvor jeg er vokset op. sorgen er ikke at jeg savner stedet. sorgen er at stedet lever inde i mig og jeg holder af det, jeg holder af menneskene og jeg flyttede aldrig derfra, fordi jeg gjorde oprør, følte mig indespærret eller på nogen facon nogensinde følte mig utilpas der. jeg har aldrig savnet noget. jeg har aldrig længtes efter den store by. det skete bare, jeg skulle ud og se, hvordan livet foregik andre steder, og så skete der det, at jeg startede et firma, mødte én mand, slog mig ned et andet lille sted.

Anne sagde i dag, at dem, der bliver på det lille sted, kan føle at de ikke er lige så vigtige, som dem, der flytter, eller dem, der bor i den store by - og jeg genkendte det. jeg har aldrig talt med store bogstaver mod det sted, jeg voksede op.. men ofte når jeg vendte hjem, mærkede jeg naboer, fætre, familie, familiens venner, komme med

de der jyske mindreværdsreplikker om, at nu var jeg nok blevet en kjøwenhawner. intet kunne være mere forkert, jeg læste i københavn, men jeg faldt aldrig til. jeg har aldrig forstået koderne der. jeg har aldrig haft ordene eller muligheden for at sige højt - og nok også fordi jeg aldrig har tænkt at det nyttede at tale om imod det jyske mindreværd. det er sådan et særligt limbo at leve i. det er okay. en lille sorg. jeg kommer ik med fuckfingeren først... jeg holder ik af minkavl eller konventionelt landbrug, men jeg har gået 9 år i skole med minkavlere og konventionelle landmænd. jeg kender deres forældre og bedsteforældre. jeg kender deres historier. jeg kender deres grunde. jeg holder af dem, uanset. ligesom jeg ved, hvorfor min egen bedstefar, uagtet skepsis, begyndte at sprøjte sine roer: det var et hælvedes arbejde at holde dem rene (ps. de fremmeste økologer lader roerne komme tilbage og de renser dem nu med lugerobotter... så vi skal ikke tilbage til gamle dage, men sprøjten, den er på vej ud, jatak og det ville glæde min biavlende bedstefar, Karl) nuvel, det er at gøre Annes vidunderlige film uret at få den til at handle om min lille sorg, for den film er så meget mere. det slog mig bare. og jeg fik lyst til at sige det højt. for den der røvsyge mærkelige skillelinie har altid naget mig og jeg kan ikke slippe fri af den. og måske er det lige så meget mig, fordi jeg ik længere er en del af den historie, men i stedet arbejder på at bygge en ny historie på et nyt lillebitte sted, som minder så meget om, der hvor jeg kommer fra - bare på en anden facon.

SE DEN FILM, hvis du kan. OS DER LEVER. hedder den. helt utrolig musik af Aalborg Symfoniorkester, ånddragstilbageholdende billeder af det barske Vendsyssel og så helt utroligt subtile og vidunderligt underspillede humoristiske scener, som tager rigtig mange små nationale sår op til behandling.

Ud over det, så trak en flok kvinder mig ud i westerhaw til morgenbadning kl. 07 i morges. det gjorde mig glad at de også foretrak den nøgne model. elsker det ubonerte danmark, hvor alle kroppe må være. det er nemli også en del af min bondehistorie, min bedstefar sagde altid: du er skabt, som alle andre - og det, er for mig en gave, at have boende i min sjæl.

Til morgensamling gav Jimmy Guld-bæk en halvakustisk morgenkoncert med Joanna, titelsangen fra Sams Bar, Blackbird, et tidligt nummer af Tom Waits... jeg tror godt du kan glæde dig til at han i samklang med sin samlever Stine Flyvholm Pedersen udkommer med nyt album til august med deres band Grace James

SÅ var der stemmetræning og jeg skal til at træne at bruge meget mindre luft, når jeg synger. SÅ sang vi 94, 10, 76, 67, 402, 320, 386 og 515 med diverse samtaler om den vendsysselske historie, domineret af bispesædet Børglum Kloster, Stygge Krumpen, Rantzaus sorte hær, reformationen og den tidligere omtalte vendelbo djærvhed, som sagde nej tak til kong Knuds skatteudskrivelser og så blev han fredløs og senere blev vendelboernes mænd, dømt til døden... og så sælføli HC. Andersen som frøs så bitterligt på sit ophold lige her. Således opvarmede tog sangholdet på udflugt til Børglum Kloster og fik hele den lange historie genfortalt af herren til Børglum, 5. generation Rottbøll - skisme om det hele lige blev krydret med en orgelmatiné med Løgumklosters organist, Lise-Lotte Kristensen.

Roger over og tak for alle grin, fnis og bidder af samtaler om levet liv undervejs. holder så meget af at blive ladet op af alle de kvinder.

#tak #denlillesorg #osderlever #detlillested #smuksmukfilm #dejligesange #højskolesangbogenerminihistorie #syngdighjem #kvindefnis #vråhøjskole #vendsyssel #taberholdetfra reformationen #deteraldrigstårhvidt #danmarkshistoriefraensangbog #detvierrundetaf #levetliv #glæde #merelivilandet

PS. i filmen er der en lille husholdningsteknisk replik: to unge mænd sidder i klitterne og spørger sig selv om, hvad forskellen på bagepulver og natron er... svaret er... i natron er ingen

syre, hvorfor den bruges i deje, hvor der er syre i ingredienserne... såsom kærnemælk i æbleskiver.

Dagbog fra Vrå #4

#orgelvibesoveraltiminkrop

Jeg har idag ligget på det yderste af forscenen i Musikkens Hus i Aalborg, på ryggen med lukkede øjne og mediteret, mens en fuldstændig forrygende orgelorganist barokekspert gav den max gazzz med hænder, fødder, hæle og tæer på et rimeligt vildt elektonisk gigantisk orgel. jeg fik alle mulige klarsyn.

Der var jeg også varmet op af forrygende sangteknik time og flere sangtimer med en komponist, organist og orgelbygger, som har bygget sig et miniorgel af genbrugsmøbler på 5,5 år. Vi besøgte det smukke værk i meget smuk Hasseris kirke, hvor der også stod et fast velklingende og meget

stort orgel. Ergo, idag har jeg sunget til 3 forskellige vilde orgler og jeg tror nok jeg er fyldt med så mange gode frekvenser, at det blir svært at få mig ned fra himmelen.

Ik at forglemme mit løkkelige westerhawsmorgenbad og 17, 339, 70, 167, 147, 205, 24, 218, 226, 133, 206, 552 plus det fra løsblad.

Og en americana-aftenskocert med Jimmy og Stine.

Når jeg blir statsmedister, så indfører jeg morgen/middag/aften sang i hele landet, incl dans og så syns jeg også vi skal have flere orgler installeret på listige steder.

#mereorgel #højerefrekvens #vrå-højskole #bagscenen #tak #juhubel #vildensky

Dagbog fra Vrå #5

#determegetfolkeligt

Okay, er beruset. Har drukket øl på Vrå Bryghus & Bryggeri. Lokalt brygget øl,

nogle af varianterne er brygget på valle fra Ingstrup Mejeri

Jeg er ik sådan ølekspert, så ka ik helt sige om valle er the Big ølhale-hhluhhjjaaa. Syns dog at den særlige solbær frugt bryg på valle i en mellemting mellem sour og kombucha var meget frisk og læskende og meget original. Og jeg ka li deres ipa (uden valle)

Og sådan går historien videre om Vrå og det enorme borger-engagement. Kun brygmester får løn. Resten, ren-

Brygmester Kent Boalt

gøringen, musikerne, bartenderne er frivillige. Og overskuddet går til socialøkonomisk virksomhed. Bryghuset og udskænkningen fylder iøvrigt hele den gamle -og smukke - stationsbygning. Så altså lige fra Skagen til Gedser, du ka bare tá toget hjem. Trygt.

Ligesom jeg troede at jeg ik sku ha mere musik i ørerne, så var der et lille irishfolkband, der fyrede den af... oplevede mest musikken i baggrund for jeg faldt i den vildeste snak med en skawbo... og senere med en kvinde, som er afdelingsleder på tolv efterskole og altså har du et barn med specielle behov, så tænker jeg at du trygt ka tage dit afkom derhen på efterskole. Og jeg har Afdelingslederens telefonnummer, sku du være interesseret. ved sidstnævnte fik jeg i øvrigt nogle virklig tankevækkende lovehints. Elsker provinsen. Bullshiiit faktoren er utrolig lav. Særligt efter indtag af maltet valle.

Ellers startede dagen med at vi lærte at svingninger kan skabe dissonans eller tryghed og vellyd i ørengangene. Og få broer til at falde ned. Så græd vi lidt til sangteknik. Utroligt hvad nr 601 kan. Osse når vi bare synger hele verset på uuhuuuuuuuu. Lige for at banke os helt følelsesmæssigt fulgte skønne sangtime med temaet kærlighed i højskolesangbogen OG vi lagde for med min absolut yndlingsang i hele bogen, 77. Ingemann, Tit er jeg glad... og så ved jeg jo godt at jeg er blød som nykærnet smør, derfra. Meget terapeutisk, i øvrigt... og lidt stort og lidt hårdt og lidt healende. Og tak. Alt kommer ned i den store kværn og det er ik til at skille det hele fra hinanden OG det er bestemt ik til det ringe at vo-

res huslærer Anders spiller så Andersk og følsomt. Og stærkt.

Og helt perfekt idag hvor solen viste sig i al sin vælde, så sku vi bestige rubjerg knude og vandre til mårbjerg - nu flyttet, ellers styrtet i westerhawkirke. Uden sang. Bare et helt utroligt blåt haw gemt bag skræntede afgrunde og wuthering heights og det blødeste sand mellem tæerne. Helt vildt velplaceret stilhed og naturvildskabs-skønhed. Og murerkjeldsværk i al sin stille oprørskhed.

Sælføli startede dagen med nøgen hud mod westerhaw - og sån går jorden om sin akse i Vrå. Og jeg fornemmer at Vråerne godt ved, hvor godt de har det og jeg syns at de frejdigt, frimodigt og varsomt deler ud af deres overskud.

Da jeg listede hjem i seng var der musik og dans i højskolens dagligstue, Sælføli livemusik. Hele dagen har en kæmpe gruppe frivillige/kunstnere hængt kunst op til Vrå udstillingen, som har fernisering på søndag... og

Sælføli slutter de lige dagens dont med et rigtigt bal.

Lige der, Trine Krebs med næsen trykket flad mod ruden og en pigen med svovlstikkerne følelse i kroppen, tænkte jeg igen: de er seje i Vrå. De vendelboere er inte kendt for at tale øver sig, men de har fat i, hvad livet handler om.

#Snaklidtmindre #gørlidtmere #hovedetudafrøwen #vråhøjskole #tak #bøvs #vallebryg #knudeogkjærlighed #vendsyssel #vierisving #åhhhhhaw

Ps. Jeg fik ik taget andet end fotos af dygtig keramikers skur ved mårbjerg kirke. Og det af den simple gund at jeg skal have mig bygget en lignede konstruktion på gården, så min familiearve-traktor ka komme under tag til vinter. Al poesien må du tænke dig til. Smukt var det. Smukt er det

Dagbog fra Vrå #6

#vivreddetsidsteud

“Vorherre bevare og forbavse dig”

Således skulle en tidligere forstander på Askov højskole angiveligt have afsluttet sociale sammenkomster i forðums tid.

I hvert fald var det Lisbeth Smedegaard Andersens afslutningsreplik i hendes åbningstale af ferniseringen til årets ÅBNING Vrå Udstillingen 23 med temaet proces.

Lidet vidste jeg at mit højskoleophold fik et stort fedt punktum med en fin,

begavet og morsom tale af ét af mine kvindelige forbilleder. Vi synger i et væk hendes salmer i vores kirke og fra højskolesangbogen og jeg elsker hendes enkle hverdagsteologiske og håbefulde digte, fyldt med kærlighed til livet og menneskene, men også en del: kom så, stram op. 88 år og en salmerockstar. Kunsten var også fin. Og alle de flotte kostumer fra vendsyssels kulturelite. Du ved, kvinderne med kæmpestorerkvæder.

Ugens sidste sangteknik. Ikke rømme sig! Altid hoste! Ugens sidste sangtime med wunderbare Anders. Til ungdommen var temaet. Der er til alle tider givet mange gode råd til de unge. Størst indtryk var nok fortællingen om

Nordahl Grieg, som jeg ik kendte. I hvertfald: facisme skal bekæmpes med humanisme og sværd i sangen kringsatt af fjender. Og så blev den norske krigsreporter skudt ned over Berlin. Og han gav os et kampskrift af en sang.

Ugen havde et bredt højskolesangbogskulturelt sigte. Fuldt indfriet. Vi fik også øvet 1 flerstemmigt værk, Nemli Lyse Nætter af Alberte Vinding. (Video nedenfor) sjovt at tænke på at jeg i 2015 hyrede Alberte til at synge sangen for Frank Jensen, overborgmester i kbh, da han skulle have overrakt årets økopris. Han blev meget rørt og Alberte sang den virkli også så sårbart

og ærligt lige der midt i Bellacenter-madmekka-cirkus.

#detgåropognedishowbizz #vrå-højskole #takfordejliguge #endaghar-duogsåstorravkæde #kulturellemarkører #fraguldkædetilravkæde #farvelwesterhaw #kulturelleaftryk #tak #tak #tak

Ps. Er genforenet med Arne og det er vi begge meget tilfredse med #trofølgsvende

SIDSTE AFTEN MED KLIKEN

Af Lars Vestergaard, viceforstander

Jeg kan mærke, at min hånd ryster en smule, da jeg slår på glasset og rejser mig. Jeg fumler det efterhånden ret krøllede papir op af baglommen, men kigger kun kort på det. Jeg behøver det ikke. Alle ordene ligger derinde, og jeg er tryk ved, at de nok skal komme ud i nogenlunde rigtig rækkefølge.

Spisesalen er fyldt med unge mennesker i mangeartede gallaoutfits. Det er tydeligt, at de har gjort sig umage. Det er en vigtig aften for dem. Jeg ved, at en af mine mentorelever har fået fri et par timer midt på dagen for at tage ud at købe et nyt jakkesæt. En anden har malet sig blå i ansigtet.

For dem er denne aften afslutningen på en rejse. For mig er den forhåbentlig bare første stop på en meget længere rejse, men netop disse unge mennesker og jeg deler noget vigtigt. Vi begyndte vores respektive rejser sammen. Det starter jeg med at minde dem om. At vi for 18 uger siden stod nogenlunde lige grønne og forvirrede og kiggede os omkring på Vrå Højskole for at finde ud af, hvilken vej vi skulle vende. Alt var nyt. Vi kendte ingen, og ingen kendte os. Siden er der sket meget. Nu føles det, som om jeg kender dem alle sammen indgående. Det vil jeg gerne bruge nogle ord på at takke dem for at få lov til.

For mig har der altid hvilet en særlig tyngde over begrebet "højskole". Ordet

rummer en dybde og et løfte om tradition og rod i værdier, som ellers er svært at finde i vores moderne og evigt foranderlige verden. Begrebet "højskole" insisterer i min forståelse på at fastholde noget væsentligt. Det havde jeg brug for, da jeg efter 10 år i det samme job i foråret 2023 begyndte at kigge mig om efter nye udfordringer.

Efter mange år i et stærkt politisk styret system, hvor værdier skifter lige så hurtigt som de politiske vinde eller den seneste managementteori - og ofte i bekvem samklang med seneste budgetforhandling - havde jeg brug for igen at fordybe mig i noget, hvor værdier og mening havde det sidste urokkelige ord.

Af gode venner fik jeg et tip om, at Vrå Højskole ledte efter en viceforstander. Skolen havde været igennem nogle svære år, men var kommet fornuftigt ud på den anden side. Nu var ledelsen og bestyrelsen klar til at begynde arbejdet med at skabe en ny, langsigtet og bæredygtig strategi. Skolen havde netop fejret sit 150-års jubilæum og var kendt for at tage et stort socialt ansvar. Værdigrundlaget talte om ligeværd, nysgerrighed, frihed under ansvar og uanede muligheder under rette omstændigheder. Alt stemte.

Jeg genbesøgte mit eget personlige ledelsesgrundlag for at sikre mig, at jeg huskede rigtigt. Var det ikke

Foto: Anders Deibjerg Lind

nogenlunde de samme ord, tanker og værdier, jeg havde skrevet ned engang for efterhånden længe siden? Dengang jeg skulle beskrive, hvilken leder jeg gerne ville være, og hvad jeg gerne ville være leder for?

Jeg var gennem årene flere gange blevet opfordret til at "tilpasse" mit ledelsesgrundlag. Det skulle jo være et "dynamisk dokument", som hele tiden afspejlede min rolle ind i den virkelighed, jeg var leder i. Det fik jeg aldrig gjort, og nogle gange skal man være taknemmelig for de ting, man ikke får gjort.

Da jeg fik fundet mit ledelsesgrundlag frem, var det derfor med forbehold for mindre kosmetiske indrømmelser det samme, som da jeg første gang og fuld af idealisme satte mig ned og forsøgte at formulere mine tanker om mig selv som leder. Det var rart at blive mindet om. Og det var rart at se disse tanker afspejlet i værdigrundlag, der ikke umiddelbart blev påvirket af modeluner eller økonomiske betragtninger.

Jeg sendte en ansøgning, og til min egen milde forbavselse blev jeg både kaldt til samtale og i sidste ende tilbudt jobbet. Jeg havde ikke nogen væsentlig erfaring med højskole. Jeg kendte til skoleformen fra efterskole-regi, og jeg havde selv holdt oplæg på Vrå Højskole et par gange, men det var uendeligt mange år siden. Så da jeg trådte ind ad døren for første gang nogenlunde samtidig med de unge mennesker, der nu sad omkring mig i

spisesalen, var det med samme sitrende forventning og lette nervøsitet, som jeg formoder, at de må have følt.

Sammen havde vi i 18 uger forsøgt at finde vores ben i alt det nye, og jeg havde for mit vedkommende forsøgt at finde ud af, hvordan jeg kunne bidrage til at trække de fine ord og intentioner i værdigrundlaget ned i en konkret hverdag med glæder og sorger, store sejre og midlertidige tilbageslag. Ikke alt var lykkedes. Nogle var faldet fra undervejs. Andre var bare faldet, men havde rejst sig igen. Fælles for vores rejse var, at vi langsomt men sikkert havde tilegnet os nogle af de værdier, der er i restordre så mange andre steder i samfundet. Vi havde haft samtaler om ting, vi ellers normalt ikke snakker om. Vi havde været stille sammen, uden at det gjorde noget. Og vi havde lært at være nysgerrige i stedet for dømmende over for det, som vi normalt ville have undgået.

For mig kommer der forhåbentlig mange flere hold end semesterhold E23, men E23 var mit første hold. Og jeg er blevet fortalt, at det første hold altid sætter sig. Som jeg stod der i spisesalen og kiggede rundt, var det tydeligt, at det også ville blive sandt for mig. Hvert eneste ansigt vil fra tid til anden dukke op i min erindring og trække små historier og detaljer med sig. Hvert eneste ansigt vil minde mig om min første tid på en skole og i en verden, hvor det stadig giver mening at snakke om nogle helt grundlæggende værdier, og hvor det bidrag af ungdom, der hvert halve år kommer ind ad døren, er mindst lige så værdifuldt, som det jeg kan bidrage med som viceforstander. Jeg sluttede min tale med et ønske om, at de alle tog noget med fra deres ophold på Vrå Højskole, som var bare tilnærmelsesvist lige så værdifuldt som det, de havde givet.

EMMAS KJOLE

Af Lene Schønning, højskolelærer

Mine Sy- og Designelever har lavet den fine kjole til Emma, som skulle til prins Christians 18-års fødselsdag på slottet.

Måske har I hørt om Emma fra Læsø? Emma er den 18-årige pige, som var udvalgt fra Læsø. Radio4 ville lave en reportage og følge Emma igennem hele processen med en kjole, som

skulle fortælle noget om Læsø og være re-design.

Vi skulle arbejde hurtigt på at mødes med Emma. Vores første møde blev sendt direkte i radioen, og det var altså superspændende (læs svært) at holde tungen lige i munden. Finde ud af, hvem er Emma? Og hvad er hendes ønsker?

Vi skulle også finde ud af noget om Læsø. På dette semester er de fleste af mine "sypiger" (der er altså også drenge) fra udlandet, en stor del fra Japan. Før mødet med Emma kiggede vi på egnens dragter fra Læsø, tangtage, strande, marker, får, garn, salt, lyng, honning og meget mere, som er kendetegn for øen. Vi havde lånt nogle kjoler i den lokale Kirkens Korshærs genbrugsbutik, så vi havde noget at snakke ud fra.

Emma klargjorde, at kjolen ikke måtte være brun, hvilket jeg fandt meget mærkeligt, da Emma har de smukkeste brune øjne. Hun ønskede en blå eller en sort kjole. Efter kort tid sagde Emma pludselig, at hun ville gerne have, at det blev den brune, vi skulle

arbejde videre med. Vi måbede alle mand og var meget overraskede. Kjolen blev prøvet, og vi aftalte de ændringer, der skulle til, før kjolen kunne passe Emma. Vi skulle først og fremmest have pasform i orden. Dernæst skulle vi spore os ind på udtrykket. Vi skulle jo også have Læsø ind i kjolen og give Emma en helt speciel kjole.

Vi arbejdede på højtryk på kjolen, da vi skulle på studietur midt i det hele. Alle sejl blev sat til, og der blev arbejdet på kjolen til langt ud på natten. Hele klassen arbejdede sammen om at nå i mål. Der blev broderet på tyl og på stofstykker, imens andre havde fokus på selve tilretningen af kjolen. Vi fik lavet en fin taske med et smukt håndbroderi, som var et afbillede af hele

øen Læsø. Der blev lavet en smykkepose med broderi, som var en kopi af Emmas tatovering med logoet Læsø.

Emma havde et ønske om at bære Læsølyng i håret, så det lavede vi også en pose til, altså lyngen. Vi tilføjede en lille hvid bolero af to grunde. Den skulle være symbol på tørklædet fra den oprindelige Læsødragt. Den anden årsag var, at Emma ikke skulle have bare skuldre hos dronningen. Emma er en meget blufærdig pige.

Kjolen fik tilføjet fine perlebroderede stjerner på skørtet, fordi Emma udtrykte, at noget af det, som er helt særligt ved Læsø, er de mørke nætter med de lysende stjerner, og at hun ønskede sig en tatovering af stjerne. Vi gav hende hendes nye tatoveringer, men på kjolens underskørt, så det kun var Emma selv, der kunne se dem. Det

eneste, vi måtte købe, var 4 sølvknapper, som var en fin dekoration foran på kjolen, præcis som egnsdragten.

Emma skulle se og prøve kjolen for første gang torsdag kl. 15.45 og afsted til færgen kl. 17 dagen før hun skulle afsted til festen. Det var meget spændende og ret nervepirrende for os at se, om hun kunne lide og passe kjolen. Vi havde ca. en time, hvis vi skulle lave noget om. Den skulle afsløres på direkte radio, og TV2 Nord var også kommet og ville være med i overrækkelsesprocessen. De havde været forbi en anden dag og optage lidt også.

Det var en kæmpe oplevelse at få lov til at lave dette projekt med eleverne fra efterår 23. Hvis du vil se eller høre mere, kan du genhøre Radio4 eller se udsendelsen fra TV2 Nord.

SKØNNESTE STRIKFEST

Af Hanne Skipper, NordsøPosten

Lørdag morgen kunne forstander Anne Friis byde velkommen til endnu en strikfest, idet hun fortalte om dagens program på Vrå Højskole.

Derefter startede dagen med den lækreste brunch med alt, hvad hjertet og ganen kunne begære. Rundt omkring i salen var der forskellige udstillere, hvor man kunne købe utallige ting som naturligvis garn og kurve til samme. Alle fik desuden ved ankomst en meget fin goodiebag med garn, opskrift, øl, lys og småkager.

Dernæst var der workshop med Helga Jóna Thórunnardóttir. Hun viste flere teknikker, blandt andet åbent opslag og knaphuller. Herefter var der lækre boller samt snack og sang. Blandt andet "Svantes Lykkelige Dag", "Lyse Nætter" og "Visen om de atten svaner" samt andre skønne sange.

Derefter var der endnu en workshop og nu med Helene Jensen. Her lagde hun ud med at fortælle om en meget spændende karriere, hvorefter hun fremviste nogle af de omtalte model-

ler, og så skulle alle ellers i gang med vævestrik. Begge workshops var særdeles inspirerende og lærerige.

Undervejs blev der serveret en dejlig middag, inspireret af det indiske køkken. Desværre meldte den vandrende strikker afbud, men heldigvis kunne den lokale Karoline Dahrling Hughes træde til. Hun fortalte om sit forlag, og hvordan den kreative proces er i forhold til hende. Hun berettede endvidere om, hvordan hun er nået dertil, hvor hun er i dag.

Endelig var der også mange input fra salen, ikke mindst om, hvordan man kan hjælpe nye og uøvede strikkere i gang. Så en lille pause, hvorefter aftenen sluttede af med strik og fortællinger.

Undervejs gik der hele dagen et fælles strikkesøj rundt, som alle skulle strikke på, så det blev et fælles kunstværk.

En rigtig, rigtig skøn dag med masser af nye ting og inspiration til nye strikkeprojekter!

**NÆSTE STRIKFEST KAN DU FINDE PÅ:
VRAAHOJSKOLE.DK/STRIKFEST**

16

GENOPLIVNING AF EFTERÅRSMØDET

Af Anne Friis og Elevforeningen

Ansatte på højskolen har i årevis været underholdt af fortællinger om efterårsmøderne, der i tidernes morgen hvert efterår hev tidligere elever, lokalbefolkning og andre interesserede til huse, når høsten var overstået, og landmændene således også havde tid til at tilbringe en dag i folkeoplysningens, livsoplysningens og dannelsens tegn.

I år besluttede vi os for at genoplive traditionen og gøre den til den årlige gensynsdag for tidligere elevhold. Sidste lørdag i oktober blev dagen, hvor vi inviterede folk og fæ ind til foredrag.

Første foredrag var "Folkehøjskolerens betydning historisk set" v/ Claus Staal, forstander på Silkeborg Højskole, teolog og næstformand i Folkehøjskolernes Forening Danmark.

Senere kom politisk analytiker fra Danmarks Radio Jens Ringberg og delagtiggjorde os i sit arbejde under overskriften "Dansk politik i opbrud". Der var rigeligt med cases at tage fat på. Interessant og berigende!

I løbet af dagen blev der desuden danset folkedans med Keld Pedel, som i øvrigt også fremviste smalfilm og billeder fra arkivet og holdt sangtime. Efter festmiddagen blev der pustet liv i elevforeningen, der nu består af:

Formand:
Jeppe Hydén (tlf. 42768888)

Næstformand:
Tinna Kjær Pallesen

Kasserer:
Maria-Louise Lundquist

Claus Staal

Jens Ringberg

Medlemmer:
Tania Mamani
Sarah Hessler
Nikoline Sebbelin
Daniel Aslak

Suppleanter:
Solvig Tørsleffs
Fillipa Usslin
Katrine Jazer
Ole Mikkelsen

Praktiske hjælpere:
Randi Therup Jensen
Rie Rugaard

SoMe-chef:
William Zielinski

I løbet af dagen dukkede omkring 100 gamle venner af huset op. Det er et rigtig godt afsæt til at lade traditionen gå videre og udbygge konceptet. Der blev danset, set på billeder, grinet og krammet. Der blev pustet liv i gamle fortællinger. Alle bød ind!

Næste år inviteres elevforeningen til at bidrage med indslag til efterårsmødet.

To be continued...

ØLBRYGGERKURSUS

Af Anne Friis

6. november slog Vrå Højskole dørene op for Ølbryggerkursus for første gang. Kurset, der er konstrueret i et samarbejde mellem Vrå Bryghus og Vrå Højskole, var slået op som et 5-dages kursus med brygmester Kent Bastian Boalth som primær-underviser. Højskolens egne undervisere forestod samlinger. Kurset var bygget op med to dages teori og praksis, en turdag og igen teori og praksis den sidste dag.

På turdagen besøgte vi først Silkeborg Højskole, der har deres eget bryggeri "Bryggeret" i kælderen. På Silkeborg Højskole kan deltagere på både korte og lange forløb få glæde af Bryggerets produktioner. Efter besøget i Silkeborg gik turen til Stauning Whisky Destilleri. Vi fik en fremragende leveret fortælling om destilleriets bagmænd, opstart og udvikling. Selvfølgelig havde vi også en whiskysmagning, der overgik alle forventninger.

Kursusdeltagerne fik en grundig indføring i brygningskunsten, med alt fra maltning og humlevalg til gæring og flaskning. Der var praktiske sessioner og teoretiske gennemgange af processerne, så deltagerne opnåede forståelse for alle brygningsprocesser. Der var nybegyndere og letøvede bryggere på kurset. Samarbejdet om kursusafviklingen med Kent og Bryghuset var en meget positiv oplevelse, som vi meget gerne gentager. Deltagerne har allerede efterspurgt Brygkursus part 2.

Stauning Whisky Destilleri

ELEVER FORÅR 2023

Alix Pellizzer

Anna Degn Andersen

Anna Aaen Larsen

Ariella Milan

Benny Davidsen

Betija Gerda Jaunaka

Caroline Frandsen Miklagard

Chiharu Kawasaki

Daniels Kursits

Dina Vanhassel

Elise Haulotte

Emil Valdemar Thomsen

Emilia Hartmann Hansen

Eva Latre

Eva Millor

Falk Folsø

Folke Vognsen

Frederikke Rom Søndergaard

Freja Skov

Gustav Valentin Hedegaard

Helene Jensen

Hyeri Yu

Ida Buskov Mortensen

Isaias Destrebecq

Jasper Aaskov Mikkelsen

Josephine Sølvørdal

Julie Holck Søre

Juliette Noel

Justice Venøbo

Kanako Irita

Karl Emil Horn Hassingboe

Katrine Tougaard Kristensen

Lea Mina Gillain

Lidia Lowe

Linn Bernabei

Lize Snaet

Maria Krokidas

Marie Høegh Madsen

Marie Olesen

Mark Jensen

Migiwa Takezawa

Mika Kuchii

Najannguaq Berglund

Nicholas Karl Sørensen

Nicoline Nielsen

Nina Hansen Blegmand

Niviaaluk Siegstad Frederiksen

Nuka Allan Josefsen

Odely Westendorp

Patrick Grønvold

Pauline Melin

Peter Nielsen

Qillaq Jeremiassen

Ray Lauridsen

Rina Sakurai

Roseline Vorsaa

Rukito Mezdid

Ryo Watanabe

Sana Majima

Sarah Ida Filtenborg Hessler

Sawa Watanabe

Sebastian Jeppesen

Shakira Steffensen

Signe Sørensen

Sora Manabe

Steffan Forster

Stena Elisassen

Stine Dyrendal

Tenzin Tsela

Therese Sandberg

Tomoka Wakasugi

Tor Rune Krogh

Victor Lisot

Yeonju Go

Yonatan Maheri Gebremedhim

Zoe Denys

ELEVER EFTERÅR 2023

Alberte Kastrop Mortensen
Amalie Dencker
Anna Kappelskov Davidsen
Anna Aaen Larsen
Aurelien Remacle
Avry Christiansen
Benjamin Dilling Pedersen
Bentea Fisker
Cecilia Aparicio
Cirio Otuan Ward Nethersole
Dana Callaghan
Emilia Hartmann Hansen
Evelyn Opio Abang
Fie Samsøe Andersen
Frederik Møller Holst
Frederik Scheel Nielsen
Futa Soga
Gaba Høy Ignatiussen
Gaspard Berthe
Gudmundur Gudmundsson
Gustav Valentin Hedegaard
Haruno Iwata
Hyeri Yu
Ida Buskov Mortensen
Inci Berk
Jasper Aaskov Mikkelsen

Judith J. Decker
Judith Rixen
Julianna Olsen
Julie Bang
Julie Kulk Pedersen
Justice Venøbo
Karl Emil Horn Hassingboe
Kenneth Effah Amankwaa
Lana Henningsen Frederiksen
Lucia Margheritini
Mads Frederik Jørgensen
Malte Westergaard Nielsen
Maria Rós Gunnarsdóttir
Maria Strich
Mark Jensen
Matisse Meeus
Megumi Miyamoto
Mia Fallgaard Nielsen
Michitaro Takeda
Mika Kuchii
Mikkel Munkholm Eriksen
Mizuki Fukazawa
Mutebi Huzaifa
Nana Kanda
Nicholas Karl Sørensen
Niels Semsen

Nikki Irene Nørgaard Küntzel
Nomi Hansen
Peter Emil Nielsen
Ray Lauridsen
Rebecca Andersen
Rina Sakurai
Rune Paredis
Sandra Lisberg Lynnerup
Sara Nielsen
Sofie Dencker
Sofie Taylor Sørensen
Sólveig Valgeirsdóttir
Sora Manabe
Tara Novotni
Tenna Marie Hvid Straaten
Toko Tsutae
Tor Rune Krogh
Yoko Sasagawa
Yu Signe Dunker
Yu Watanabe
Yuka Uriu
Yuuka Ueno

